

[Kjeld Olesen.]

rigsministeren har givet i sin redegørelse. Vi kan ikke gå med til, at udenrigspolitikken skal fastlægges efter flertalsbeslutninger, et standpunkt, som Danmark for øvrigt næppe vil være alene om. Vi kan ikke gå med til en fælles militærpolitik. Man ønsker at fastholde det nuværende grundlag, vort medlemskab af NATO, og vi kan ikke gå med til, at hele den danske politik over for udviklingslandene skal fastlægges inden for EF. Og i den samlede vurdering må jo også indgå vort ønske om at fastholde det nordiske samarbejde.

Det er naturligt, at kommentarerne til rapporten er præget af de dele, som man er uenig i, men rapporten indeholder jo også en lang række positive forslag, som vi synes fortjener støtte. Denne debat drejer sig imidlertid ikke om det markedspolitiske, men om det decideret udenrigspolitiske, og derfor skal jeg afholde mig fra at gå nærmere ind på disse punkter.

Danmark er ikke mere det lille puslingland, der hygger sig i smug. Vi er blevet en aktiv del i samarbejdet med vor omverden. Egentlig behøver vi ikke den store tilskyndelse, for det er de små lande, der mest har brug for et snævert og bindende internationalt samarbejde. I en verden, hvor enhver er sig selv nærmest, står de små svagt, men samtidig må det siges om samarbejdet inden for EF, at det, der videre skal ske, må udvikle sig i en sådan takt og på en sådan måde, at det har bred folkelig opbakning, og dette har jo altid præget dansk udenrigspolitik.

Guldberg (V):

Jeg skal begynde med at udtrykke min tilfredshed med, at udenrigsministeren har valgt at belyse dansk udenrigspolitik i denne redegørelse og i denne debat i den egenskab, landet har som medlem af Det europæiske Fællesskab. Jeg synes, det er et godt grundlag, ikke mindst fordi det jo giver befolkningen en lejlighed til at få en klar orientering om, hvor meget dette samarbejde allerede har betydet for os, en orientering, som jeg betragter som langt mere værdifuld end de mere teoretiske diskussioner om suverænitæt og veto.

Medlemskabet af EF har givet en usædvanlig forbedring af muligheden for at varetage danske interesser i internationale forhandlinger om store og afgørende spørgsmål, hvor vores stemme isoleret normalt ikke ville blive hørt. Jeg deler ikke udenrigsministerens be-

tæneligheder ved at udvide og forbedre dette samarbejde – de er nok heller ikke så store, men lidt var der – men dem deler jeg altså ikke. Det afgørende er for os at få de store europæiske lande til at føre en fælles udenrigspolitik, som vi også er med til at udforme. Men jeg vil gerne medgive, at det forudsætter, at det demokratiske grundlag i Fællesskabet sikres og videreudvikles gennem et direkte valg til EF-Parlamentet og gennem, at vor fælles økonomi og handelspolitik kan sikres ved et økonomisk og monetært samarbejde.

Sikkerhedspolitikken er nødvendigvis det centrale – og dér er jeg helt enig med hr. Kjeld Olesen – og det væsentlige af et lands udenrigspolitiske opgaver. Jeg er derfor også tilfreds med, at udenrigsministeren så klart fremhæver værdien af EF-samarbejdet i forbindelse med den europæiske sikkerhedskonference. Denne tilfredshed gælder, uanset om man vurderer resultatet mere eller mindre positivt, for det er under alle omstændigheder en betydelig forbedring af Danmarks sikkerhedspolitiske stilling, at den nu kan behandles i et samarbejde inden for de ni.

Vi har – og jeg siger heldigvis – både på det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område en lang tradition for en bred politisk enighed, også sådan at vi jo så bestræber os for at lade den rumme de variationer, der kan være. Hvis der alligevel derfor af og til fremkommer lidt divergerende meninger inden for denne brede enighed, ja, så tror jeg i hvert tilfælde, at det i væsentlig grad skyldes, at der har været perioder, hvor man har vurderet sikkerhedsproblemet forskelligt. Vi har nok i nogle perioder været for tilbøjelige til at slå os til ro med, at det er tilstrækkeligt, at vi selv er fredelige, og at vi ikke på nogen måde kan være nogen trussel mod andre. Men vi lever ikke på en fredens ø; vi er omgivet af et hav af konflikter og aggressioner, og vi er derfor nødt til først og fremmest at beskæftige os med vor egen sikkerhed mere end med at fortælle andre, hvordan de skal opføre sig.

Men årsagen til, at vi selv må være engageret, kan der være grund til at opholde sig en lille smule ved, for jeg tror, vi af og til overser den. Årsagen er, at det folkestyre, som vi ønsker at bevare, ikke af alle betragtes som et ideelt system, men endda af andre kan opfattes som en risiko for deres politiske system. Det er vel også derfor, det var så vanskeligt at komme langt på sikkerhedskonferencen om